

# Een

**E**vvie lag met open ogen in het donker op de grond. Om preciezer te zijn: op de grond van het lege appartementje dat aan de achterkant van haar huis vreemd uitstak in de tuin. Ze was daar omdat ze boven in haar eigen bed weer had gedroomd dat Tim nog leefde.

Evvies Scandinavische grootmoeder had beweerd dat jonge vrouwen dromen over de echtgenoten die ze willen, oude vrouwen over de echtgenoten die ze wilden, en dat alleen de gelukkigste vrouwen, die daartussenin vallen, dromen over de echtgenoten die ze hebben. Maar zelfs gezien de beperkte ambities die deze formulering toestond, waren Evvies dromen over Tim niet wat haar oma in gedachten had gehad.

Hij was altijd kwaad op haar omdat ze weg was gegaan. *Zie je nou wat er gebeurd is?* zei hij, telkens weer. Hij had deze keer zo dichtbij gevoeld dat ze gedroomd had over de kaneelgeur van zijn kauwgum in zijn adem en het adertje op zijn voorhoofd, en ze was bang dat hij er nog zou zijn als ze zich omdraaide en weer ging slapen. Dus had ze de dekens van zich af gegooid en was naar beneden gegaan, naar de begane grond van het huis dat altijd te groot was geweest en nu véél te groot was. Het voelde nog steeds als een overtreding om de brede, gebogen trap af te lopen, alsof ze 's avonds laat stilletjes naar de balie van een hotel liep en om extra handdoeken vroeg. Ze was naar de keuken gegaan om water op te zetten voor thee, was direct doorgelopen naar het

appartement en had zich op haar rug uitgestrekt om te wachten.

Toen ze het huis net hadden gekocht – toen *hij* het huis net had gekocht – waren ze van plan geweest om het appartement te verhuren. Maar daar kwamen ze nooit aan toe, dus had Evvie het in haar lievelingskleur pauwblauw geschilderd en het als boomhut gebruikt – **VERBODEN TOEGANG**. Het was nog steeds haar favoriete plek in huis en zou dat ook blijven, tenzij de geest van Tim er zou gaan spoken, alleen om te zeggen dat hij een paar bobbeltjes in de verf had gezien en het er echt mooier op zou worden als ze het overschilderde.

*Leuk, dacht ze bij zichzelf toen die gedachte zich voor het eerst opdrong. Welkom bij het meest morbide cabaret in Maine. Ik ga u nu een grap vertellen over de geest van mijn echtgenoot, die eigenlijk een klootzak is. En dat ik een monster ben.*

Het was even na vieren in de ochtend. Plat op haar rug in haar T-shirt en boxershort haalde ze ritmisch adem om te proberen het gebonk in haar slapen, buik en polsen te laten afnemen. Het voelde alsof het huis ontdaan was van lucht en het was er doodstil, afgezien van de klok die al vijfendertig jaar *pikke-pikke* tikte, eerst in de keuken van haar ouders en nu in de hare. In het donkere appartement voelde ze zo weinig, alleen het gekriebel van de vloerbedekking op haar huid, dat het leek alsof ze helemaal nergens was. Het was alsof ze direct boven op de aarde lag.

Evvie dacht er zo nu en dan over om hier te gaan wonen. Dan mocht iemand anders het huis hebben, die grote keuken en de slaapkamers boven, de gebeeldhouwde leuning en de gladde trap waarop ze ooit was uitgegleden, wat haar een donkerblauwe plek had opgeleverd. Ze zou hier kunnen blijven, languit op haar rug in het donker, terwijl ze al haar ergste gedachten dacht, boterhammen met pindakaas at en naar de radio luisterde alsof de stroom definitief was uitgevallen.

In de keuken floot de ketel, dus stond ze op om hem uit te

zetten. Ze pakte een van de twee bekers van een inzamelingsactie voor de NPR uit de kast en liet de andere, met een dun laagje stof op de bovenkant, staan. Op het etiket van haar zakje kamillethee stond: *Er is geen enkel probleem dat niet opgelost kan worden door een lekker kopje thee.* Het klonk als iets wat een heer uit *Downton Abbey* zou zeggen vlak voor zijn vrouw een kaakontsteking kreeg en elegant in bed het loodje legde.

Terwijl ze rimpeltjes in haar thee blies, liep Evvie naar de woonkamer, waar plekken waren om te zitten, en kroop weg op de diepgroene tweezitter. Er stak een *Sports Illustrated* die aan Tim was gericht uit de stapel post op de salontafel en ze bladerde hem door bij de straal licht uit de keuken: het honkbalseizoen dat ten einde liep, het footballseizoen dat op gang kwam, een update over een turner die ermee ophield om arts te worden, en een profiel van een werper van de Yankees die op een ochtend wakker werd en niet meer kon werpen. Boven dat laatste artikel stond in vette hoofdletters: ‘HOE WORD JE EEN WEIRDO?’ ‘Ik lig stukken op je voor,’ mompelde ze, en ze legde het tijdschrift onder op de stapel.

Volgens de klok op de kabelbox was het 4.23 uur. Ze sloot haar ogen. Het was bijna een jaar geleden dat Tim was gestorven en nog steeds was ze soms niet in staat ook maar iets te doen, omdat ze zo gesloopt was omdat ze hem niet miste. Ze kon hele vertrekken vullen met hoe het voelde om de enige te zijn die wist dat ze amper nog van hem hield toen ze hem licht had horen snurken die laatste nacht dat hij leefde. *Monster, monster, dacht ze. Monster, monster.*

# Twee

‘Lilly heeft haar melk op de grond gegooid.’ Andy nam een slok koffie. ‘En nu heb ik problemen met haar juffrouw.’

Het zaterdagse ontbijt van Andy en Evvie in het Compass Café was vier jaar geleden begonnen, toen hij gescheiden was, en ze waren er nooit mee opgehouden. Sommige echtgenoten zouden daar misschien bezwaar tegen hebben, maar Tim niet. ‘Ik heb genoeg te doen, dus zolang je niet tegen hem over mij klaagt kan het me niet schelen,’ had hij gezegd.

Andy nam altijd de ham-kaas-omelet en Evvie de bosbessenpannenkoeken, een plakje bacon en een groot glas sinaasappelsap. Ze dronken minstens twee potten koffie en namen de afgelopen en komende week door. Ze bleven zitten terwijl het café vol- en leegliep en zich weer vulde. Ze staarden naar de toeristen en gaven een buitensporig hoge fooi, en er kwamen bekenden langs die iets zeiden over het weer of vroegen hoe het met Andy’s kleine meisjes ging. En in het afgelopen jaar staken mensen vaak hun nek uit om te gluren of gingen ze toevallig op een beleefd afstandje staan waar ze Evvie toch konden zien om zich ervan te overtuigen - er gewoon *zeker* van te kunnen zijn - dat de dood van haar echtgenoot haar niet had veranderd in een verschrompeld schilletje dat thuis liedjes zat te neuriën tegen Tims lievelings-overhemd terwijl ze heen en weer wiegde en het tegen haar borst drukte.

‘Waarom gooide Lilly haar melk op de grond?’ Lilly was Andy’s

jongste dochter, die net naar de kleuterschool was gegaan.

‘Goeie vraag. De juffrouw zei dat ze zomaar gooide. Er ging niets aan vooraf. Ze riep: “Melk is gesmolten yoghurt!”’

Evvie glimlachte. Ze zag het voor zich, vooral het woedende gezicht dat Lilly sinds ze een baby was zo nu en dan trok. ‘Ik snap hoe het gegaan is, denk ik.’

‘Dus de juffrouw zegt tegen me dat ze haar in de hoek heeft gezet. Ik zeg: “Dat lijkt me prima.” En de juffrouw zegt: “En het lijkt me goed om thuis ook aandacht te besteden aan respect.” Ik zeg: “Respect voor u?” en zij zegt: “Zeker, maar ook voor bezit.” En ik denk bij mezelf: Praten we er nu over dat mijn dochter moet leren respect te hebben voor melk? Want ik snap niet wat ik haar verder zou moeten leren. Wat ze bedoelt met “respect voor bezit”?’

‘Kapitalisme?’

‘Misschien. Maar goed, ik doe mijn best. Ik doe mijn best om Lilly te leren dat ze meer respect moet hebben voor haar juffrouw. En respect voor melk.’

‘Lacto... eerbied? Lacto-eerbied? Is dat iets?’

‘Nee.’ Andy zweeg even om zijn kopje te laten bijvullen door Marnie, een jonge moeder met een uitgegroeide paarse streep in haar haar die al een paar jaar hun vaste serveerster was. ‘Ik zal je zeggen: ze was een bijtertje toen ze klein was, maar wat dit is, weet ik niet. Zelfs als ze me overal kusjes geeft, is ze zo *kwaad*. Ik kwam haar van de week afhalen en ze zei: “Papa! Knuffel me!” Maar dat schreeuwt ze, als een brulaap. Heel bazig, als je het zo wilt zien, alsof ze...’

‘Jerry Orbach is.’

Hij fronste. ‘In *Dirty Dancing*?’

‘In *Law & Order*.’

‘Oké, Jerry Orbach.’ Hij zweeg even. ‘Ik bedoel, dat ze koppig is vind ik prima, maar ik wil haar niet op haar negende op borgtocht uit de gevangenis hoeven halen.’

Evvie glimlachte weer. 'Ik kan niet wachten tot ze een tiener is.'

'Dan mag ze bij jou gaan wonen.'

'O, nee. Ik ben er voor ongesteldheid, beha's en voorbehoedsmiddelen, maar ik blijf alleen wonen.'

'Nou ja, voorlopig,' zei hij. 'Ik wilde je nog iets vragen: denk je er nog steeds over om het appartement te verhuren?'

Ze kauwde op een stukje bacon. 'Misschien. Ooit.'

'Je gebruikt het toch niet?'

'Nee, behalve om er midden in de nacht op de grond te gaan liggen om na te denken over mijn bestaan.' Hij hield op met kauwen en zijn wenkbrauwen gingen omhoog. 'Ik maak een grapje,' zei ze. Hij zou het niet begrijpen. Hij zou zich maar zorgen maken. 'Ik kom er nooit.'

'Ik dacht zo... tja, het is geld dat je links laat liggen als je het leeg laat staan. Qua financiën.' De logica was perfect. Het was waarschijnlijk een val.

'Dat is misschien waar,' zei ze wantrouwig.

'Dat is waar.' Hij wees. 'Je mouw hangt in de siroop.'

Ze veegde over een kleverig plekje op de manchet van haar blouse. 'Wil je dat ik het aan iemand in het bijzonder verhuur? Zet je Rose nu het huis uit?'

'Ha.' Hij lachte niet. 'Nee, ik denk dat de kinderen pas op hun tiende helemaal onafhankelijk zijn.' Hij nam een slok koffie. 'Trouwens, voor ik het vergeet, Rose heeft morgen over een week een dansrecital en ze zei dat ik tegen jou moest zeggen dat ze graag wil dat jij haar haar in van die "dwarrelende vlechten" komt doen.' Rose was zeven, en ze vertrouwde haar vader niet met haar recital-haar en haar Matchbox-autootjes.

'Ze is een echte planner, die meid.'

'Pasgeleden noemde ze me "Vader",' zei hij. 'Alsof we in *Little House on the Prairie* speelden.'

Evvie fronste. 'Maar daarin zeggen ze "Pa".'

‘Wie heb ik dan in mijn hoofd? Wie wordt er “Vader” genoemd?’

‘Priesters,’ zei ze. ‘En kapitein Von Trapp.’

‘Dus kan ik zeggen dat je het doet?’

‘Natuurlijk,’ zei Evvie. ‘En zeg nu eens wie je in mijn appartement wilt stoppen.’

‘Tuurlijk, tuurlijk. Ik heb een vriend die hier voor een paar maanden naartoe komt en hij zoekt woonruimte.’

Ze fronste. ‘Welke vriend? Iemand die ik ken?’

‘Mijn vriend Dean.’

Haar ogen gingen iets wijder open. ‘Honkbal Dean?’ Ze wist dat een van Andy’s vrienden werper was, maar ze had hem nooit ontmoet.

‘Niet meer,’ zei hij. ‘Hij heeft zich onlangs teruggetrokken. Hij komt hierheen om het een poosje rustig aan te doen. Van onze heerlijke zilte lucht te genieten en zo.’

‘Ik vergeet altijd dat beroepssporters tientallen jaren eerder met pensioen gaan dan normale mensen. Hoe oud is hij, midden dertig? En hij is met pensioen gegaan? Aangenaam.’

‘Het ligt iets gecompliceerder. Wat je zou weten als ik niet al je exemplaren van *Sports Illustrated* zou jatten.’

‘Ik zou ze waarschijnlijk toch niet lezen,’ gaf ze toe. ‘Er ligt trouwens een nieuwe thuis.’

‘Dat weet ik,’ zei hij. ‘Dean staat erin.’

Ze knipte met haar vingers. ‘Wacht even. Is Honkbal Dean de weirdo?’

Andy keek haar met toegeknepen ogen aan. ‘Hij is geen weirdo. Hij is zijn arm kwijtgeraakt. Ik bedoel, niet zijn echte arm; hij is zijn werparm kwijtgeraakt. Hij heeft allebei zijn armen nog. En hij is niet geschift.’

‘Wat heeft hij dan?’

‘Nou, hij was een heel goede werper, en toen was hij plotseling

een heel slechte werper. Verder heb ik geen idee.’

Net op dat moment bleef Diane Marsten stilstaan bij hun tafel. Zij runde de tweedehandswinkel Esthers Zoldertje, die eerst van haar moeder was geweest. Diane at op zaterdag vaak in de Compass met haar man, soms in het illegale gezelschap van haar hondje Ziggy, die er vandaag niet bij leek te zijn om een lange neus te trekken tegen de gezondheidsvoorschriften. ‘Goedemorgen, allebei.’

‘Hé, Diane,’ zei Andy. ‘Hoe is het ermee?’

‘Ik mag niet klagen.’ Dat, wist Evvie uit ervaring, was niet waar. Diane draaide zich om en legde een hand op haar schouder. ‘Fijn om te zien dat je het huis weer uit komt.’

Evvie keek Andy even snel aan en schroefde daarna haar glimlach op. ‘Dank je, Diane. Het is ook fijn om jou te zien.’ Diane gaf een paar updates over burens met kwalen (beleefd vaag tot op het futiele af, zoals ‘problemen met zijn gestel’) of persoonlijke kwesties (idem, zoals ‘de kwestie met de ene dochter’), en liep toen door om van haar wentelteefje te gaan genieten. ‘Echt...’ Evvie zuchtte.

‘Ze geeft om je, Ev.’

‘Ik weet het. Ik weet het. Maar ze... houden me allemaal zo *in de gaten*. “Weer het huis uit komt,” zegt ze, alsof ik griep heb gehad. Ze doen net alsof ik alleen’ – ze schakelde over op een luid gefluister – ‘thuis zit te treuren.’

‘Ze zei dat het fijn was om je te zien.’

Evvie schudde haar hoofd. ‘Het gaat om het *medelijden*. Het gaat om alle klopjes op de arm, alle zachte stemmen. Dat planten van die boom bij het ziekenhuis is over een paar weken, en dat vind ik nog erger. Iedereen zit maar op mijn tranen te wachten.’

‘Je hoeft niet te huilen. Iedereen weet hoeveel je van hem hield.’ Eigenlijk wist iedereen dat niet. Andy wist het niet.

‘Ik snap het niet,’ zei Evvie. ‘Niemand heeft medelijden met



Tessa Vasco omdat haar echtgenoot is gestorven en zij niet voortdurend aan het feesten is.

‘Tessa Vasco is tweeënnegentig.’

‘Dus?’

‘Dus jij bent *geen* tweeënnegentig. En in tegenstelling tot Tessa Vasco heb je geen looprek plus zuurstoftank nodig om boodschappen te doen.’ Hij veegde zijn mond af. ‘En niet om het je in te peperen, maar ik vind dat ik erop moet wijzen dat Tessa aan aquajoggen doet.’

‘Hoe weet jij dat nou?’

‘Omdat mijn moeder ook aan aquajoggen doet. Maar zij is pas negenezestig. Dat is iets minder pijnlijk voor je.’

Evvie stak een hand op. ‘Oké. Het was een slecht voorbeeld.’

‘Kan ik nu weer gaan proberen om je een huurder aan te smeren?’

Ze keek het restaurant rond en toen weer naar Andy. ‘Waarom wil een beroepssporter een appartement in mijn huis huren? Ik dacht dat ze... ik weet niet... op privé-eilanden woonden of zoiets.’

‘Dean woont in Manhattan. Het eiland met de minste privacy ter wereld. Hij zegt dat hij nog geen kop koffie kan bestellen zonder dat iemand een foto van hem neemt. Ik dacht dat de mensen hier hem wel met rust zouden laten. Hij blijft niet lang genoeg om iets te kopen, maar wel te lang voor een hotel. Ik kan hem niet bij mij laten logeren vanwege de kinderen. Ik dacht dat hij misschien in het appartement kon wonen. Dan weet ik tenminste dat hij geen huisbaas heeft die een foto van hem in de badkamer op Snapchat zet of zijn vuilnis aan TMZ verkoopt. Jij zou er wat geld mee verdienen, en misschien worden jullie vrienden. Win-win. Ik heb gezegd dat je het misschien voor achthonderd dollar per maand doet.’

Dat zou een flink deel van de rekeningen dekken. ‘Achthonderd dollar is wel genoeg.’

‘Dus doe je het?’

Ze keek in haar kop koffie, met het lome, ragfijne krulletje room dat er nog op lag. ‘Kom maar met hem langs.’ Evvie bespeurde iets van ergernis en ze voelde zich een beetje opgejaagd. ‘Ik heb hem nog nooit ontmoet, Andy. Wat moet ik anders zeggen?’

‘Je vindt hem vast aardig,’ zei Andy. ‘Ik vind hem aardig.’

Evvie ging meer rechtop zitten. ‘Jij vindt een heleboel mensen aardig. Wie weet hoeveel stinkende drinkmaatjes van college je naar mijn keuken zou sleuren als ik je je gang liet gaan.’

‘Ik heb hem niet in een café ontmoet, maar bij de welpen. Hij was op mijn bruiloft, Ev, je hebt de foto’s gezien. En als je je dat nog herinnert: hij is degene die mij en de meisjes na de scheiding op reis stuurde naar Disneyland. Hij zal heus je juwelen niet stelen.’

Evvie glimlachte. ‘Ik heb niet veel juwelen.’

‘Nou, dan zal hij je... warme truien met gaten erin niet stelen, weet ik veel.’

Ze fronste. ‘Onder de gordel. Hoor eens, kom met hem langs, zoals ik zei, dan kunnen we kennismaken. Als we het met elkaar kunnen vinden, neem ik het geld graag aan.’ Ze dacht even aan de nog niet betaalde rekeningen die met een elastiekje erom in de keukenla lagen. Dat kreeg je van een jaar zonder een artsenninkomen. Ze kon misschien iemand in het appartement zetten, de deur dichtdoen en de huur opstrijken zonder dat ze merkte dat hij er was.

Andy zuchtte. ‘Dank je. Hij heeft... ik weet niet... rust nodig. Plus, zoals ik zei: het zou niet het ergste ter wereld zijn als je gezelschap had.’

‘Ik heb gezelschap,’ zei ze. ‘Ik zit hier met gezelschap.’

‘Ander gezelschap dan ik. En mijn kinderen. En je vader. Echt,’ – hij gebaarde naar haar met een vork vol omelet – ‘het is niet

goed om te veel alleen te zijn. Daar word je gestoord van.' Met zijn zandkleurige, golvende haar en tengere lijf zag Andy eruit alsof hij in een indieband speelde en voortdurend op het punt stond iets geruits aan te trekken om te poseren voor de cover van een album waarop hij veel wasbord speelde. Maar zijn vaderschap zat diep ingeworteld, al zeven jaar.

'Het gaat prima. Ik ben niet gestoord. Als ik me verveel, vraag ik Tessa Vasco wel om me mee te nemen naar een zumbales.' Hij keek twijfelachtig. 'Andy, het gaat prima. Ik zal kennismaken met je vriend.' Plotseling keek Evvie hem met toegeknepen ogen aan. 'Dit is toch geen valstrik, hè?'

Andy lachte met een hap ontbijt in zijn mond, slikte die door en spoelde alles weg met koffie. 'Dat vroeg hij ook: "Is dit een valstrik?"' Ze lachte niet. 'Het is geen valstrik. Per slot van rekening denk ik dat mijn moeder nog steeds hoopt dat ik met jou ga trouwen, wat beslist niet zal gebeuren als ik je aan voormalige beroepssporters probeer te koppelen.'

'O, nee,' zei Evvie. 'Vertel je het haar nou eens?'

'Vertel haar wat?'

"Vertel haar wat." Vertel haar dat we oprecht hebben geprobeerd elkaar veelbetekenend aan te kijken. En dat die uitwisseling het minst sexy moment was dat zich misschien wel ooit tussen twee mensen heeft voorgedaan.'

'Ze zou me niet geloven,' zei hij.

'Wel als ze erbij was geweest,' zei Evvie.

'O, toen je niet meer bijkwam van het lachen? Want dat was zo.'

'We kwamen allebei niet meer bij van het lachen.'

'Jij lachte harder,' zei hij, terwijl hij beschuldigend met zijn vork in haar richting prikte.

'Oké, dat geef ik toe.'